

doks,“ — fortsatte den anden — „vilde jeg sige, at de Ulykkelige forekommer mig at være de lykkeligste. De har dog den Tilfredsstillelse at kunne skælde ud paa Skæbnen, injuriere Vorherre, kræve Forsynet til Regnskab o. s. v., medens den, der — som man siger — sidder paa Lykkens Skød, kun kan anklage sig selv ved indtræffende Uheld.“

„Men hvorfor Uheld?“ bemærkede Per smilende og saae paa Røgen fra sin Cigar.

„Hvorfor?“ sagde Neergaard, gennem hvis Tale der hele Tiden klang en Bitone af Medlidenhed, hvad Per dog ikke havde Øre for. „Jeg tror ikke, De forstaar mig rigtig, Hr. Ingeniør! Jeg mener — trods min Afsky for Paradokser — at selve Heldet er det allerstørste Uheld, der i vore Dage kan ramme noget Menneske, fordi . . . ja, fordi vi i nihundredeognioghalvfems af tusinde Tilfælde mangler Evnen til at benytte det saadan, at det ikke bliver os mere til Skade end til Gavn. Vi er i vor Tid ikke oplærte til at omgaaes fortroligt med det eventyrlige, — det er Sagen. Vi befinder os ved Lykkens Bord som en Bonde ved Kongens Taffel. Naar det kommer til Stykket, foretrækker vi allesammen den hjemlige Vandgrød og vor Mo'ers Pandekager for alle Slaraffenlands Herligheder. — De kender rimeligvis Fortællingen om Svinedrengen, der vinder Prinsessen og det halve Kongerige. Den ender, synes jeg, akkurat der, hvor den begynder at blive interessant, i hvert Fald for voksne Mennesker. Vi skulde have set denne Bondeknold i Fløjl og Brokade gaa omkring og blive bleg og mager af lutter Lykke. Vi skulde set ham ligge i Prinsessens Silkeseng og flæbe af Længsel efter sin Maren-Malkepiges laartykke Arme. For der er